

— Тази нощ е света нощ, — каза си мъжът и гнѣвно сви юмруци. — А какъ я посрѣщатъ беднитѣ българи! Какъ я посрѣщатъ!...

Той се намери да се наведе надъ вързания черкезинъ и да го разпита за другаря му, когато изведнѣжъ десетина тъмни сѣнки се откритоа върху бѣлия снѣгъ.

— Ето другия разбойникъ, — викна нѣкой и се хвърли върху него.

— Чакай, — блѣсна го мъжътъ, — разбойника, когото търсишъ, ето къде съмъ го вързалъ!



— Да си живѣ, братко българино, да си живѣ! — викнаха десетина гласа.

— Влизайте вътре! — поде единъ по-мощенъ гласъ.

Огнѣтъ се бѣше разгорѣлъ и ѣлнѣше малката стаичка съ мека свѣтлина.

Застанала предъ огнището, цѣла сияеща отъ радостъ, жената посрѣщаше своитѣ странни гости. Тѣ бѣха груби мъже, въоръжени до зъ-

би, съ страшни, но смѣли и честни лица. Тия мъже бѣха народни защитници — хайдутѣ. Водѣше ги славниятъ войвода Панайотъ Хитовъ. Скитайки изъ Балкана, тѣ бѣха хванали единия черкезинъ, отъ когото научили, каква страшна участъ очаква овчаритѣ отъ самотната колиба и побързали да имъ се притечатъ на помощъ.

Сега страшнитѣ хайдутѣ седѣха край разгорѣния огнѣ и бѣха тихи и кротки като агънца. Единъ отъ тѣхъ бѣше останалъ вѣнъ при вързания черкезинъ и последенъ влѣзе. Жената се възрѣ въ лицето му и викна радостно:

— Стоимене, и ти ли си съ народнитѣ закрилници? И ти ли си станалъ хайдутинъ?

Хайдутинътъ блисанъ отскочи назадъ, а сетне се спушна и прегърна жената.

— Войводо, тази е моята невѣста! Господъ ни е пратилъ да ѣ помогнемъ. Да помогнемъ на нея и на татя.

— Преди да дойдемъ ние, — засмѣ се войводата, — Господъ е пратилъ другиго да ѣ помогне.

Той се обърна къмъ пѣтника, който стоеше при вратата:

— Седни, юначе! Какво те е накарало по това време да трѣгнешъ самъ изъ планината?

— Васъ съмъ трѣгналъ да диря, войводо.

— Насъ ли?

— Васъ. Откакъ наказахте сливския кадия Али ефенди, турцитѣ